
Weerglas

Het hoogste Kunstinstituut in den lande — de Rijks-Academie van beeldende kunsten te Amsterdam — werd na het directoraat van R. N. Roland Holst niet meer geleid door een beeldend kunstenaar. De fijnzinnige letterkundige Van Moerkerken had de administratieve leiding. Daarmede was de mogelijkheid opengebleven, dat de regeering nog eens een kunstenaar niet alleen bereid maar ook in staat zou vinden de academie te leiden op het plan zooals dat sedert 1880 met August Allebé was ingezet. Op het plan, doch vanzelfsprekend niet eender van beginselen. Want als Antoon der Kinderen in 1906 de leiding op zich neemt, heeft Allebé zijn vruchtdragend werk volbracht. In een tijd toen de zwakke kanten van het nog krachtige impressionisme voelbaar werden, was Allebé de man die in de jongeren de waarden van den vorm wist wakker te maken en die met fijnheid van geest, tegen de mode van die jaren in, door het gehalte van zijn onderwijs de kentering stellig heeft gesteund.

Antoon der Kinderen bracht echter meer. Hij was in zekeren zin een program, de inluider van een beweging. Zijn zuiver en hooggericht kunstenaarschap werd niet alleen door geest en kunde gesteund, doch hij had een bezielend ideaal. De dienende mogelijkheden der kunsten, het herstel van het groote verband met het algemeene leven der menschen, de symbolische beteekenis der kunsten, dat was in het kort gezegd de achtergrond van deze nobele persoonlijkheid. Dat hij met veel tegenslag te kampen had en niet geheel kon verwezenlijken hetgeen zijn groote droom was, heeft niet afgedaan aan de hooge zuiverheid van zijn directoraat. Den indruk dien zijn geestelijke drift en de richting van die drift heeft gemaakt op de menschen die veel met hem in aanraking kwamen was zoo groot, dat verleden jaar, kort voor zijn dood, P. Visser, het hoofd van de afdeling Kunsten en Wetenschappen van het Ministerie van O. K. & W., nog met eerbiedige ontroering over zijn ruim twintig jaar oude herinneringen aan Der Kinderen sprak.